

hjemmel for at udvide løntrykkerbekendtgørelsen til også at gælde unge på disse projekter.

Løntrykkerbekendtgørelsen har skabt stor harme. Mange fagforeninger har rejst krav om, at bekendtgørelsen trækkes tilbage. En række lokale fagforeninger har rejst krav til kommunerne om at fastholde de overenskomstsmæssigt fastsatte lønninger.

Den mest bemærkelsesværdige modstand er nok den, der er kommet fra SiD. De er selv repræsenteret i landsarbejdsnævnet. Allerede i juni 1981 sagde SiD's cheføkonom, Harald Hinrich, at forbundets hovedbestyrelse havde tænkt sig at henvende sig til direktøren i arbejdsdirektoratet, Kaj Westergård, for at få de nye lønbestemmelser trukket tilbage. SiD ville ligeledes søge en fælles protest med LØ. Den har man imidlertid ikke hørt meget til. Formanden for de Kommunale Specialarbejderes Landssammenslutning vendte sig kraftigt mod løntrykkerbekendtgørelsen og henviste til, at han havde deltaget i forhandlingerne med Kommunernes Landsforening i 1977, hvor overenskomstfornyelsen bevirkede, at beskæftigelsesarbejderne blev omfattet af overenskomsten efter tidligere at have været undtaget.

På landsmødet for anlægs- og bygningsarbejderne i SiD diskuterede 450 tillidsmand ligeledes spørgsmålet. I en udtalelse hedder det bl. a.:

»Landsbranchemødet vender sig kraftigt mod offentlige indgreb i bestående overenskomster, f. eks. Arbejdsdirektoratets bekendtgørelse af 22. juni 1981 vedrørende særlig løn for unge under 22 år, ansat i beskæftigelsesprojekter. Vi må forlange denne bekendtgørelse taget af bordet.«

Pædagogisk kartel har meddelt, at de vil blokere for beskæftigelsesprojekter i daginstitutionerne for unge under 22 år, så længe løntrykkerbekendtgørelsen eksisterer.

VS' linie er ligeledes en afvisning af sådanne projekter, hvis aflønningen ikke følger overenskomstsmæssige aftaler.

Den modstand, de faglige organisationer har vist, må forstærkes. Kampen mod løntrykkerbekendtgørelsen er nemlig principielt et spørgsmål om, hvorvidt der gennem lovgivning og administrative indgreb kan ændres på en hel aldersgruppes eller for den sags skyld en hel erhvervsgruppes overenskomstsmæssige vilkår.

I de kommunalbestyrelser, hvor bekendtgørelsens konsekvenser for de kommunale beskæftigelsesprojekter er blevet diskuteret, har man beklaget bekendtgørelsens fremkomst, men man har ikke ment at kunne stille noget formelt op imod den. Man har ment, at det er op til folketinget at på-

lægge regeringen at trække bekendtgørelsen tilbage. Dette er ikke korrekt. Kommunalbestyrelsen kan naturligvis beslutte at udbetale løn efter samme retningslinier som før løntrykkerbekendtgørelsen.

Konsekvenserne af en bibeholdelse af bekendtgørelsen vil bl. a. være:

1. Bekendtgørelsen undergraver de overenskomster, der er indgået. Med cirkulærerne og bekendtgørelsen er der skabt præcedens for, at det tilkommer arbejdsdirektøren at vurdere rimeligheden af indgåede overenskomster og at gribe ind og diktere ændringer. Det vil selvfølgelig ramme de overenskomstområder, hvor de mest udsatte grupper på arbejdsmarkedet er.
2. At de unge, der arbejder ved beskæftigelsesprojekterne kommer til at fungere som løntrykkere over for andre arbejdere. Det sker flere gange, at unge f. eks. arbejder ved bygningsstandsætninger, ved pleje- og omsorgsarbejde eller i daginstitutioner. Her udfører de helt regulært og nødvendigt arbejde. Hidtil har de kunnet aflønnes lige så regulært, nemlig som deres kolleger efter overenskomsterne. Nu placeres de unge i rollen som løntrykkere.
3. En bibeholdelse af bekendtgørelsen smadrer også store dele af det arbejde, der flere steder er lagt i at få beskæftigelsesprojekterne ændret fra at have karakter af sociale ghettoer til at indgå mere og mere som regulære arbejdspladser i det lokale samfund.

Alt tyder på, at løntrykkerbekendtgørelsen er det første skridt på vejen henimod en egentlig ungarbejderløn på arbejdsmarkedet. Det er nemlig meningen, at den bebudede jobskabelsesordning skal erstatte alle eksisterende beskæftigelsesprojekter. Når jobskabelsen træder i kraft, bortfalder således løntrykkerbekendtgørelsen. Men der skal træde et nyt lønmaksimum for unge under 22 år i stedet. Arbejdsministeren har nemlig bedt LO og Dansk Arbejdsgiverforening om allerede nu at sætte sig til forhandlingsbordet og komme med forslag til lønmaksimum for de unge. Nu skal løntrykkeriet altså – hvis det er op til arbejdsminister Svend Auken – »overenskomstfastsættes«. Det er den socialdemokratiske regerings tanker, at langt flere skal placeres efter jobskabelsesordningen, end det har været tilfældet på beskæftigelsesprojekterne.

Det skal også nævnes, at både arbejdsdirektøren og arbejdsministeren argumenterer for aldersgrænsen på 22 år med, at diverse uddannelser som EFG m. fl. som regel afsluttes på dette tidspunkt,